

© 2018 Cristinne C. C.

© 2018 Quantum Publishers

Acest volum este o operă de ficțiune.

Orice asemănare cu persoane, locuri sau evenimente reale este întâmplătoare.

Este interzisă reproducerea totală sau parțială a textelor, pe orice suport, tipărit sau digital, fără acordul deținătorului drepturilor de autor.

QUANTUM PUBLISHERS

www.quantumpublishers.ro

Email: office@quantumpublishers.ro

Vânzări: vanzari@quantumpublishers.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRISTINNE C. C.

Ephialte / Cristinne C. C.. - Domnești : Quantum Publishers, 2017-
vol.

ISBN 978-606-94205-7-7

Partea 2 : Trezirea unui coșmar. - 2018. - ISBN 978-606-8862-21-7

821.135.1

Tipărit în România

Cristinne C. C.

Ephialte

PARTEA A DOUA

Trezirea unui Coșmar

Cu o poveste bine conturată și personaje interesante, Ephialte m-a purtat rapid printre pagini, astfel că nici nu am realizat când am terminat de citit cartea.

Eva Anca - Rândurile Evei

O poveste complexă, misterioasă și emoționantă continuă acum în „Ephialte - Trezirea unui Coșmar”. O veți îndrăgi pe tânăra Alisia, urmărind aventurile ei în lumea captivantă a Ephialtelor și a Umbrelor

Ana-Maria Codescu - Colaborator Revista de Suspans - membru în Clubul Scriitoarelor

Cristinne C.C. crează nu o poveste, ci un univers. În lumea ei ficțională, ficțiunea este atât de coerentă, încât devine realitate. Ephialte – un univers paralel care ne înconjoară și integrează, răpindu-ne din lumea noastră cotidiană până în clipa în care lăsăm cartea din mână. Să nu-i spuneți autoarei că mi-am dat seama: eu sunt convins că ea scrie totul în vis!

Alex Plescan - Scriitor, autorul conceptului „algonaissance”

Cuprins

CAPITOLUL I - Cum să-l refuzi pe cel ce îți servește Space?	5
CAPITOLUL II - Să mă scuzi pentru timpul pierdut.....	14
CAPITOLUL III - Măcar am încercat.....	23
CAPITOLUL IV - Vizită neașteptată.....	37
CAPITOLUL V - Să ierți o fi ușor... pentru alții	46
CAPITOLUL VI - Dacă nu-mi place destinația, măcar să mă bucur de călătorie....	56
CAPITOLUL VII - Aceeași insulă, o altă perspectivă.....	64
CAPITOLUL VIII - Poveste fără „și-au trăit fericiți”	78
CAPITOLUL IX - Gelozia – monstrul cu ochi verzi.....	88
CAPITOLUL X - Ai încredere în mine! Habar n-am ce fac.....	96
CAPITOLUL XI - Revelații.....	108
CAPITOLUL XII - Ultima confesiune nu va fi niciodată despre ceva de bine ...	124
CAPITOLUL XIII - Foc, explozii, deznădejde.....	136
CAPITOLUL XIV - Să mă hrănesc cu speranță, e tot ce mi-a rămas.....	146
CAPITOLUL XV - Priviți monstrul din mine.....	156
CAPITOLUL XVI - Știri de ultimă oră.....	169
CAPITOLUL XVII - Oprește-te acum... ori niciodată	178
CAPITOLUL XVIII - Vizite nocturne în stil shakespearean	185
CAPITOLUL XIX - Renunț la nemurire, doar fii al meu o viață!	194
CAPITOLUL XX - Doar pe cei dragi îi poți răni ușor	201
CAPITOLUL XXI - Când pleci, ia o parte din sufletul meu, să-ți țină de cald....	216
CAPITOLUL XXII - Iar de sfârșitul lumii, vom face sport	226
CAPITOLUL XXIII - Eu unde am fost când s-a decis așa?	231
CAPITOLUL XXIV - Pentru protecția noastră, acceptăm plata în Coșmaruri ...	237
CAPITOLUL XXV - Ia-mă în brațe și hai să privim sfârșitul dintr-o Supernova..	245
CAPITOLUL XXVI - Spune-mi din nou... De ce facem asta?.....	259
CAPITOLUL XXVII - Aroganța este invers proporțională cu... sau era dimensiunea nasului?	267
CAPITOLUL XXVIII - Dar scopul Umbrei e să ia lumina	279
CAPITOLUL XXIX - Ce-ar fi să petrecem sfârșitul lumii împreună?	290
EPILOG	300

CAPITOLUL I - Cum să-l refuzi pe cel ce îți servește Space?

*„La ce simțirea crudă a stinsului noroc
Să nu se sting-așemeni, ci-n veci să stea pe loc?
Tot alte unde-i sună aceluiași pârâu:
La ce statornicia părerilor de rău.”*

Despărțire – Mihai Eminescu

Trecuseră doar două săptămâni și iată-mă din nou în locul din care plecasem... În minunatul bar *Haven's Place* din Mandaria, orașul în care mă mutasem împreună cu familia mea, atât cât rămăsese din ea, cu mai puțin de trei ani în urmă.

Când am plecat în seara asta de acasă, nu eram sigură încotro mă vor conduce pașii. Simțeam nevoia să ies, pur și simplu. Nu era necesar încă să mă hrănesc și nici nu aveam chef să caut viitoare victime. Voiam doar să mă plimb, să ascult zgomotul orașului pregătindu-se de noapte, să simt adierea brizei ce venea dinspre Marele Port, să-mi ascult proprii pași pe asfaltul străduțelor pe care începusem încet-încet să le cunosc.

Toate evenimentele acestor ultime zile se derulasera cu o asemenea viteză, încât devenise important să mă opresc puțin să respir. Planuri peste planuri, discuții peste discuții, toate se aglomeraseră în ultimul timp, iar eu plutisem parcă printre ele fără un moment de liniște. Toată viața îmi fusese răsturnată cu susul în jos. Mă săturasem să simt frustrare și teamă că aș putea fi atacată în orice clipă.

Starea mea se îmbunătățise de cum ieșisem în noapte.

Străzile, aproape pustii la o asemenea oră, erau învăluite în lumina gălbuie proiectată de stâlpi stradali și animată din când în când de reclamele magazinelor pe lângă care treceam.

Doar aparent atentă la ce se întâmpla în jurul meu, pașii mă purtară, parcă din voia lor, către această parte a orașului și, în scurt timp, m-am trezit încă o dată în fața ușii metalice cu vopsea roșie crăpată și scorojită de rugină. Întocmai ca în seara în care am descoperit acest loc, m-am oprit în fața ei, lăsând lumina reclamei de deasupra să-mi joace pe chip în culori. Același bâzâit strident se auzea din plăcuța de deasupra. Am privit-o, neputându-mi reprimă o grimasă la zgomotul ascuțit, apoi am tras adânc aer în piept.

Într-un timp atât de scurt multe lucruri se schimbaseră radical nu doar în viața mea, ci în a tuturor celor din jur.

Cauza cumplitei boli DMD¹ care îngenunchease comunitatea oamenilor fusese, în sfârșit, descoperită. Viața atâtor ființe era puternic zdruncinată.

Și toate astea, ca urmare a unui șir de evenimente pur întâmplătoare care porniseră de aici, din acest bar. Nu m-aș fi gândit niciodată că urmărirea acelui bețivan avea să conducă în final la un asemenea rezultat.

Ajunsa însă în fața barului, un alt motiv m-a determinat să-i pășesc din nou pragul.

Voiam să vorbesc cu omul căruia îi aparținea acest loc. Pe de o parte, mi se spusese că acesta își făcuse griji pentru mine, iar pe de altă parte, îi datoram faptul că frații mei aflaseră unde să vină să mă caute când am fost răpită și dusă pe insula îngrozitoare a lui Theon Novac.

Să îi pese unui om de soarta unui ephialt nu era un lucru obișnuit. Până acum două săptămâni, l-aș fi crezut chiar imposibil. Asta până să îi cunosc pe Andreas și pe fratele său.

Gândindu-mă la cel ce îmi devenise atât de drag în acest scurt timp, mi-am simțit buzele ridicându-se într-un zâmbet

cald. Andreas era omul împreună cu care am reușit să scap din ghearele netrebnicului de Novac Senior și, totodată, partenerul meu de năzbâții în ultima perioadă. Se pare că ne potriveam perfect la a intra în bucluc. Eram „periculoși împreună”, cum îmi spusese Max la un moment dat.

Frații Panasis, împreună cu frumoasa Philia, se mutaseră acum în oraș și închiriaseră o casă exact lângă a noastră. Puteam astfel să ne protejăm unii pe alții în cazul în care Victor, conducătorul Umbrelor, se hotăra să-și pună în practică amenințarea pe care mi-o șoptise la ureche la ultima noastră întrevvedere.

Numai la gândul ăsta un fior rece îmi trecea pe șira spinării. Mi-aș fi dorit să nu am ocazia să-l mai văd vreodată, dar asta era o speranță deșartă. Acum, Umbrele se țineau departe de oameni și de ephialte. Lumea aflase despre rolul lor în moartea atâtor oameni. Mereu se bucuraseră de o discreție mascată din partea tuturor. Nu și acum. Erau vânați din toate părțile. Cu siguranță că Victor ne considera vinovați, pe mine și pe familia mea.

Nu urma să treacă mult timp până își va trimite creaturile acelea înfiorătoare după noi. Atât noi, cât și cei trei Panasiși eram convinși de asta. Trebuia să fim pregătiți. După discuții și discuții se luase hotărârea să nu stăm departe unii de alții. Frumoasa lor casă și refugiu din pădurea de lângă Lacul Dracului fusese oricum compromisă, așa că, în final, cei trei se mutaseră în Mandaria.

Închiriaseră o casă peste drum de noi, iar din acel moment, eram, practic, mai tot timpul unii la ceilalți.

Am intrat ezitant în bar și m-am oprit pentru câteva momente lângă ușă, neștiind încotro să mă îndrept. Am aruncat o privire de jur împrejur, apoi am decis să mă așez pe scaunul din colțul cel mai îndepărtat, singurul rămas neocupat, de altfel.

Aceeași muzică distorsionată se auzea pe fundal, pătrunzând prin ceața de fum ce plutea pe deasupra capetelor clien-

1 DMD - Degenerative Malak Disease - Boala lui Malak

ților, mai densă decât data trecută. Mesele erau aproape toate ocupate, iar locul părea mult mai animat.

M-am uitat după barman, dar în spatele barului nu se vedea nicio mișcare. După doar un minut însă, acesta apărui pe o ușă laterală, purtând pe brațul drept o tavă plină cu pahare de pe care încă se scurgea apă. În cealaltă mână avea o cârpă albă pe care o aruncă peste umăr când ajunse lângă bar. Făcu loc tăvii, împingând câteva sticle ce îi stăteau în cale.

Nu mă observase încă și mi-am permis să-l privesc câteva clipe. Bătrânul Al, cum îl numise Max în acea seară, era un bărbat trecut de 60 de ani, cu părul lung, cărunt și rar, prins la ceafă într-o codiță subțire. Avea riduri adânci în jurul ochilor și gurii, iar în urechea stângă îi sclipa un cercel argintiu.

Era îmbrăcat cu o pereche de jeanși ponosiți și un tricou închis la culoare, inscripționat cu numele barului și o pereche de aripi.

Alerga dintr-un colț în altul, împărțind pahare cu diferite băuturi în ele, umplând altele, sau luând banii din mâinile celor care se perindau prin fața barului. Părea mai obosit decât ultima dată sau, poate, abia acum mă uitam cu suficientă atenție la el.

Mă simțeam rușinată de felul în care mă comportasem în cele două dați anterioare când fusesem aici. Îi invadasem mintea fără să fi fost necesar, încercasem să mă hrănesc cu energia lui și nici măcar nu-mi aminteam să-i fi mulțumit pentru paharul cu *Space* pe care mi-l pusese în față.

Eram atât de vehementă în a-i acuza pe alții că se poartă cu superioritate nejustificată, iar eu făceam același lucru...

Ei, haide, Alis! Demonstrează că nu ești și tu un ephialt arogant și urăcios, mi-am luat inima în dinți, apoi am ridicat ușor mâna pentru a-i atrage atenția.

Al îmi observă mai întâi gestul și, o clipă mai târziu, realizează cine sunt. A ezitat o clipă, uitându-se la mine, după care își aruncă din nou acel prosop pe spate și se întoarse să toarne o băutură într-un pahar.

Pe moment, am rămas câteva secunde cu mâna ridicată, neștiind ce să fac. Sincer, nu luasem în considerare că ar putea să fie supărat pe mine sau că ar alege să mă ignore. Am lăsat încet brațul, simțindu-mi obrazii în flăcări. Mi-am băgat bărbia în piept, sperând să nu fi observat nimeni scena. O clipă mai târziu însă, un pahar cu bine cunoscuta băutură arămie mi-a fost așezat în față.

Am ridicat încet privirea, uitându-mă la Al printre gene.

— Mulțumesc! am șoptit, sperând să fi putut să îmi citească măcar pe buze, deoarece vocea îmi fusese acoperită de gălăgia din jur.

— Hm! Ca să vezi! Știe să vorbească! Credeam că ești mută și de-aia simți nevoia să îmi vâri sugestii direct în cap, răspunse. Deși cuvintele îi fuseseră destul de aspre, le rosti cu zâmbetul pe buze.

— Ăăăă, mda... Scuze pentru asta, am mormăit, spășită.

Al nu răspunse. Îmi mai zâmbi o dată, dădu scurt din cap și se întoarse să-și vadă de treabă.

M-am aruncat repede în față, întinzându-mă peste bar pentru a-l prinde de mână. Bărbatul tresări, surprins. Se încruntă, neînțelegând ce vreau de la el. I-am dat drumul repede la braț și, cu fața din nou în flăcări, m-am așezat la loc, în scaun.

— Al, te rog, aș putea să vorbesc puțin cu tine?

Dădu afirmativ din cap și-mi făcu semn să ocolesc barul și să-l urmez. M-am ridicat imediat, dar, înainte să plec, am aruncat o privire paharului ce zăcea neatins în fața mea și, într-o decizie de moment, am dat pe gât tot conținutul. Habar n-aveam de ce făceam asta. Nu era ca și cum m-ar fi ajutat la ceva. Nu simțeam decât mici înțepături pe toată limba, dar fusese băutura mea preferată. Sincer, încă eram melancolică la amintirea gustului și senzației pe care obișnuia să mi-o provoace.

Minunat, în câteva minute va trebui să vomit asta, l-am urmat pe Al.

Am intrat într-o mică încăpere, care, după cum arăta, era cu siguranță magazia unde Al își ținea băutura și toate celelalte. De jur împrejur, se întindeau rafturi pe care erau așezate tot felul de cutii, sticle și conserve. Pe peretele opus se afla o ușă asemănătoare cu cea de la intrarea în bar, tot din fier și la fel de ruginită. Lângă ea, așezate unul peste altul, tronau mai multe butoaie. De tavan atârna un fir la capătul căruia era prins un bec ce arunca în micuța încăpere o lumină gălbuie nu prea puternică.

Mi-am întors atenția la Al, care aștepta răbdător în fața mea. Mă privea calm, cu mâinile încrucișate la piept și cu prosopele acela alb atârnat, de această dată, într-o parte, de marginea blugilor.

— Ăăm... Da, păi... Al, voiam să-mi..., am început, cu jumătate de glas.

— De unde știi cum mă cheamă? mă întrerupse, privindu-mă nedumerit.

— Păi, mi-a spus Max.

Am realizat apoi că bătrânul barman putea foarte bine să nu aibă idee cine este Max. Am adăugat repede:

— Mi-a spus cineva când am fost aici data trecută. Am presupus că are dreptate.

M-am bâlbâit, dar Al nu a comentat nimic. A așteptat, pur și simplu, să continui.

— Voiam să-ți cer scuze pentru felul în care m-am comportat și... și să-ți mulțumesc pentru că ți-ai făcut griji pentru mine și pentru că i-ai spus Daniei, am continuat să înșiruiesc cuvinte ce, cu siguranță, nu aveau sens pentru cel din fața mea. Încercam să formulez o scuză cât mai coerentă, dar ratam lamentabil. Se părea că nu îmi venea natural o astfel de inițiativă.

— Mă bucur că te-a găsit și că ești bine, spuse Al scurt, apoi continuă:

— Știi ce? Cu ce te ocupi acum?

Mă surprinse atât de mult cu întrebarea sa, încât am des-

chis gura, dar nu-mi ieși niciun răspuns.

— Ăăm...

— Cu nimic important, să înțeleg. Uite, aș zice că mi-ești dator! Nu? Și am o idee despre cum să te achiți de datorie! După cum ai văzut, locul ăsta s-a umplut. Toată gloata de bătea străzile înainte, acu' vine la mine în bar. Cred că le e teamă să mai umble aiurea, de când cu Umbrele și toată acea poveste. Nu mă înțelege greșit, nu mă plâng. N-am mai scos așa bănuți frumoși de... niciodată, ca să fiu sincer. Dar nu mai fac față. Abia mă mai mișc dimineața când, în sfârșit, pleacă toată lumea. Până fac curat, până pregătesc... Nici n-am timp să mai dorm. La anii mei... Înțelegi tu.

Al făcu o pauză și își duse ambele mâini la spate. Se prinse de mijloc și începu să se lase când într-o parte, când în alta, icnind ușor și schimonosindu-și fața de durere.

— Îmi pare rău, mi-a ieșit pe gură, fără absolut nicio idee despre ce dorea, de fapt, de la mine.

Da, știu, se pare că eram determinată să îl fac pe acest om să mă creadă o idioată după câte lucruri inteligente scoteam în seara asta pe gură, dar, sincer, atât îmi reușea.

— Ceea ce vreau să-ți propun este să lucrezi câteva zile pentru mine, aici în bar. Cu mine, de fapt. Nu pentru mine, adăugă repede, imaginându-și, probabil, că mă voi simți jignită de felul în care s-a exprimat. Doar câteva zile. Știi tu... până găsesc pe cineva să mă ajute permanent, mai spuse, privindu-mă și căutând pe fața mea dacă urma să accept sau nu.

Nedescoperind nicio reacție, lăsă să-i pice umerii și privi într-o parte, resemnat.

— Ei, asta e! Am încercat și eu, puștoaico. Hai, acu' tre' să mă întorc la ăștia, dacă nu vreau să-mi distrugă barul. Și, stai liniștită, nu-mi datorezi nimic. N-am făcut nimic special, zise Al și se întoarse, pregătit să iasă pe ușa magaziei.

— De acord! am țipat repede. De acord, cu condiția să nu îmi mai spui *puștoaico!*, am adăugat mai încet de această dată.

Al se întoarse pe călcâie, cu ochii măriți și un zâmbet cât

casa.

— Serios? Vorbești serios?

Am întins mâna spre el, așteptând să mi-o întindă și el și să pecetluim înțelegerea.

Al își șterse palma dreaptă de blugi, apoi o apucă pe a mea, scuturând-o cu putere.

Uau! Ce tocmai s-a întâmplat? M-am angajat să vând băuturi într-un bar?! Marcus o să fie tare mândru de înclinațiile mele profesionale! Felix? Lui s-ar putea să i se pare o idee bună... Un motiv în plus pentru care ar fi trebuit să refuz, i-am zâmbit timid bătrânului Al, incapabilă să-i stric buna dispoziție.

— Bine puștoa... Ăăăă, cum vrei să-ți spun?

— Alis, Alisia sau cum vrei, numai puștoaică nu.

— OK, Alis. Păi, ai putea să începi de mâine? Noaptea asta e aproape pe sfârșite și, după ce pleacă toată lumea, vreau să mă trântesc și eu în pat. Dar mâine, dacă ajungi mai devreme, pe la 7 seara așa, îți arăt ce și cum. Nu e mare lucru. Până începe să vină lumea avem timp să îți arăt unde sunt toate pe aici. Mă gândeam să-ți dau cam 20% din vânzări. Ce zici? Sună bine? Hai, gândește-te și, dacă vrei, mai negociem mâine. Ha! M-ai scos din mare încurcătură! Hai să ciocnim un pahar și să mă întorc la gloata aia însetată, spuse Al cu entuziasmul unui copil căruia tocmai i s-a oferit jucăria mult așteptată.

Câteva momente mai târziu, mă aflu iar în scaunul din capătul barului, cu un nou pahar de *Space*, întrebându-mă cum mi se va sparge în cap această ultimă decizie pentru care tocmai ciocnisem.

În fața mea, Al zâmbea mulțumit, sorbind din propriul pahar. La un moment dat, privi peste capul meu, și zâmbetul i se scurse ușor de pe buze.

Observându-l, am privit peste umăr.

Prezența din spatele meu mă făcu să tremur atât de tare, încât aproape am alunecat de pe scaun.

La mai puțin de jumătate de metru, sprijinit de un stâlp, cu mâinile încrucișate la piept și cu același chip arogant, Max

mă privea, cu capul ușor înclinat într-o parte și cu un zâmbet în colțul gurii.

Respect **CAPITOLUL II - Să mă scuzi pentru timpul pierdut...**

*„Nainte de moarte trimis-a pe tine,
Ca vieții-ți să dau eu bătrânul meu sfat
Și asta desigur făcut-a el bine:
Primejdii te-așteaptă și, fără de mine,
Se poate de ele că n-ai fi scăpat.*

*De-ai fi ca alți oameni, atunci se poate
Ca soarta ta-n bine din rău aș schimba,
Dar semnul tău nu sta în cartea mea toată.
A sorților stele de mine-s purtate,
Da tu în tot cerul nu ai nici o stea.”*

Mihai Eminescu - Feciorul de Împărat fără de stea

— Ce naiba! am exclamat, înciudată. Încă o dată, nesuferitul a reușit să mă surprindă.

Ca și la prima noastră întâlnire, nimic nu i-a trădat prezența. Cum trăiau oamenii așa în permanență? Și, mai ales, cum de nu făceau infarct când apăreau unii pe lângă alții?

Observându-mi reacția, foarte mulțumit de propria-i persoană, zâmbetul lui Max se întinse pe toată fața și – de parcă nu era suficient cât mă enervase – îmi mai făcu și cu ochiul.

M-am întors în scaun, încercând fără succes să mă calmez. Însă, de cum l-am lăsat în spatele meu, abia dacă puteam să mă abțin să nu verific ce face.

— Bună! Scuize că te-am speriat! zise Max fără absolut nicio urmă de regret în glas.

Venise în stânga mea și se așezase pe scaunul de lângă, eliberat între timp.

Am deschis gura să-i spun că sub nicio formă nu m-a spe-

riat, dar am decis să o închid la loc și să-l ignor. Își puse amândouă mâinile pe bar. L-am văzut cu coada ochilor aplecându-se puțin în față și încercând să-mi vadă mai bine chipul.

Am continuat să-l ignor și să îmi trec degetele pe suprafața paharului meu cu Space.

— Ce băutură e aia? mai făcu Max o tentativă.

Eu, nimic.

— Chiar o consumi sau o ții în față doar pentru impresie?

Îmi venea să îi dau cu ceva în cap. Nu venise nici de un minut și deja mă scotea din sărite. Nu numai că mă luase iar prin surprindere, dar, acum că pomenea de paharul meu, îmi aminti de cel pe care îl golisem mai devreme și care, evident, își dorea să iasă. Am înghițit cu greu, încercând să mai amân momentul, și am întors capul către nesuferit.

— Ce vrei, Max? De ce ești aici? Nu-mi spune că s-a mai găsit cineva să-și dorească o discuție cu mine și te-a angajat tot pe tine drept curier! i-am aruncat, încercând să fiu cât mai acidă, în speranța că va pleca și mă va lăsa în pace.

Max însă nu păru deloc afectat de tonul meu. Dimpotrivă. Părea mulțumit că, în sfârșit, începusem să îi vorbesc.

— Nu știu de ce, dar acest bar a devenit un loc extrem de atractiv pentru mine. Știi? Ambianța... Pe urmă, are o parcare atât de... bine asfaltată, îmi răspunse pe ton neutru, întruchiparea nevinovăției.

Am tras adânc aer în piept, revoltată.

— Okey. Ca să fiu sincer, da. Cam așa ceva. Voiam să te rog să stai de vorbă cu... cu cineva. Doar atât! Pe urmă, te aduc înapoi. Pe cuvânt! spuse, ridicând o mână de parcă ar fi depus vreun jurământ.

Am rămas cu gura căscată. Nu îmi venea să cred că am auzit bine.

Eram atât de șocată de tupeul lui, încât, oricât mi-am sfredelit creierul după un răspuns temperat, doar înjurături îmi veneau în minte.

Tăcerea mea îl lua prin surprindere.